

τια, ύστερα έβριζε και στην Ντόλλυ ένα βλέμμα γεμάτο στοργή και συμπάθεια και ψιθύρισε με φωνή άλλαγμαμένη:

— Έγώ θα πάω να σάς φέρω τα γράμματά!... Την τελευταία στιγμή, κατάλαβα πως δεν έχω το δικαίωμα να καταστρέψω την αγάπη σας, πως ήταν έγκλημα αυτό που ζήτησα να κάνω... Σας παρακαλώ να με συγχωρέσετε αν μου πέρασε από το νοῦ ή κακή αυτή σκέψη!...

Και, πριν ο Μωρίς και η Ντόλλυ προφτάσουν να την κρατήσουν, η κυρία Χάλλικ πέταξε το βασιό μαντά της, θρασκέλισε το παράθυρο και βγήκε έξω...

Ο Μωρίς και η Ντόλλυ έμειναν ακίνητοι, σαν μαρμαροκόλωνες, στη μέση του δωματίου, με τα βλέμματα καρφωμένα στο άνοιγμα του παραθυριού. Ή άναπνοή τους είχε σταματήσει...

Πέρασαν έτοι δυο-τρία λεπτά της ώρας άναπόφορης άγωνίας-τρια λεπτά, που τους φάνηκαν άτέλειωτα σαν αιώνες...

Ξαφνικά, άκουσαν ένα έλαφορό θόρυβο στο διπλανό δωμάτιο...

Ή κυρία Χάλλικ κατόρθωσε να μη μέσα από το άνοιχτό παράθυρο!...

Σχεδόν άμέσως, ένα χέρι έσπρωξε κάτω από την πόρτα των γραφείων του κ. Χάλλικ μερικά γράμματά-τά φλογερά έρωτικά γράμματά, που είχε στείλει κάποτε ο Μωρίς στη γυναίκα του προσημαμένου του!...

Ο Μωρίς άρπαξε τις έπιστολές, διακρύζοντας από χαρά, και τις έβαλε στην τσέπη του...

Κι' έτοιμαζόταν να ορίξει την Ντόλλυ στην άγκαλιά του, όταν, άσφαινα, άκουσαν άπ' έξω ένα σπαραχτικό ξεφωνητό πόνου...

Μιά τρομερή ύποψια πέρασε από το νοῦ τους...
— Έτρεξαν στο παράθυρο — έβρισαν ένα βλέμμα κάτω, και αυτό που είδαν, τους έκανε να τραθηγτούν πίσω με φρίκη. Είδαν, στο φως τών ηλεκτρικών, πολλά άτομα να συγκεντρώνονται σαν μικρά μαύρα σημάδια μπρός στην πόρτα του μεγάρου, γύρω από ένα ζαπλωμένο όγκο!...

Και ο όγκος αυτός ήταν η κυρία Χάλλικ—ή όποια έπεσε από το τριακόσιό τέταρτο πάτωμα και τσακίστηκε στο δρόμο, χωρίς να μπορεί να ξέρη αν στραβοπάτησε ή αν αυτοκτόνησε από άπειλοσία, επειδή έχασε την αγάπη του Μωρίς!...

J. J. RENAUD

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

— Όταν κάνει κανένας μία γυναίκα να ύποφέρει έξ αιτίας του, εξάπαντος έκδικείται τα βάσανά του από κάποια άλλη.

— Συχνά ή μοναξιά άκονίζει το μυαλό μας, όπως το σκοτάδι κάνει πιο εύαισθητά τα μάτια μας.

Τά βουθά και μελαγχολικά νεϊτά προσημαζόζουν την ύποχονδρία, τη φθίζ, το έγκλημα, όπως και τά νερά που λιμνάζουν σε λίγες μέρες σασιζούν... Τά νεϊτά θέλουν γέλια, χαρές, ευθυμία... Άλλοίμονο στο χρόνο, που δεν έχει άνοιξη και λουλούδια, όπως άλλοίμονο και στον ήλικιωμένο που δεν είχε νεϊτά γελαστά!...

Εϊνε θλιβερό το θέαμα μίας διαλεκτικής ψυχής, όταν ή ολικής άνάγκης την ύποχρεώνουν να σκούθ δουλικά!...

Περισότερο θάρρος χρειάζεται κανένας για ν' άντιμετωπίση τις πίκρες της ζωής, παρά την άπολύτρωσι του θανάτου!

Δέν πρέπει οί άρχάριοι της λογοτεχνίας ή της ποιήσεως ν' άπογοητεύονται για τις πρώτες άποτυχίες των. Εϊνε σαν να πέριμεναν τους ώριμους καρπούς του καλοκαιριού στην άρχή της άνοιξεως!...

πατήσετε ν' άνάμη, οίτε έχετε άνάμη από σπύτα ή σεματάστο ή λάμα ή και λιγνό άκόμα, για να τρέξετε να δίητε τί συμβάινει. Πρίοσετε τις παντόφλες με τά πόδια σας, τις φορεϊτε και άαίρε - οδίδεσ, έχετε φως!...

— Πρώτης τάξεως φωτισμόσ, δηλαδή, για μεγάλους και μικρούς. Όταν ξεδιψάει ή ματαρία, την άντικαθιστά με άλλη.

— Ολόκληρους αιώνες, πριν να θεθούν εις χρησιν τά άνασηθητικά ύπο της έπιστήμης, ή φυσίς, στην άτέλειωτη ποικιλία της, παρηγάγε ν' ένα μικρό έντομο, το όποιο μπορεί να κίνη σποίς έθληρούς του ό,τι ζώνουν οι χειροπόγοι σποίς άσθενείς των, όταν θέλουν να τους άποκοιμήσιν. Το έντομο αυτό εϊνε ή γνωστή μας πυγολαμπίς (ζολοφορία).

— Από διάφορα πειράματα, άπειδείχθη ότι τά έντομα αυτά παραλύουν τά θήματα των με το κεντρί των, τα ναρκώνουν, τα κοιμίζουν. Το φαρμάκι που βγαίνει, δηλαδή, άπ' το κεντρί της πυγολαμπίδος, έχει την ίδια ένεργεια που έχει κι' ο αϊθήρη ή το γλωσσοφόρμιο. Άποκοιμίζει εύθες και τελείως τών άντιπαλό της.

— Ύστερα όμως από λίγη ώρα ή δύναμις του άνασηθητικού περνάει και το θήμα ξυπνάει. Έντομα νετρούσιμενα με εαϊθήρα πυγολαμπίδος, μένον άνασηθητά λίγα λεπτά ή έπ' μίαν ως δυο ώρες, άναλόγως του ποσού του δηλητηριού, πού εισχωρεί στο σωμα τους.

— Παρόμοια άνασηθητικά μεταχειρίζονται και άλλα έντομα. — Η σφήρες, μάλιστα, παραλύουν έσοι τις άκρίδες και τις βάζουν κοντά στ' αϊνά τους, άκίανες να κινήθουν, για να βρουν νωπή τροφή τα μικρά σκουλήρια, μόλις βγουνε από το αυγό.

— Μιά από τις περιεργότερες άποφάσεις των δικαστηρίων, εϊνε άνααιτιόβλος και ή άκόλυθη :

— Ε'πειδή ή γλώσσα των γυναικών εϊνε όργανον επικίνδυνον, όσον και το φονικά όπλα, που κρύβουν οι κακοποϊ στη μίση τους, και ή λειψή ή κρυφή Χ... και Ψ... χρησιμοποιήσαν τις γλώσσες τους ή εϊνε εις βάρος της άλλης, το δικαστήριο τις καταδικάζει να πληρώσουν πρόστω δέκα δολλαρίων, γιατί και ή μία και ή άλλη ύπέπεσαν σε άδικωμα, άνάλογον προς το της παρανομου όπολοφορίας και χρησεως φονικού όπλου.

— Η άπόφασίς αυτή εξέδόθη προ έτών από τών δικαστην της Νέας Ύεργουσ των Ήνωμένων Πολιτειών της Άμερικης ν. Μοριστόν, γιατί ή δυο προαναφερόμενες γυναίκες άσχισαν να ασυλοβορίζονται την ώρα που έδικάζοντο. Ο δικαστής Μοριστόν, άφού τις άκουσε ύπομνητικά, κατόπιν τις τιμώρησε όπως τους άξιζε.

πατόφλες πατούν στο πάτωμα, το γλωπάκι μένει σκοτεινό, όταν όμως ή μία ή ή άλλη σηκωθεί, λίγη άπ' το πάτωμα, το γλωπάκι ανάβει και φωτίζει το δωμάτιο.

— Όταν ο κύριος ή ή κυρία φορεϊ τις παντόφλες αυτές και περατά μέσα στο δωμάτιο, ή παντόφλες φέγγουν και δεν χρειάζεται άλλο φως. Άκούετε άρνης έναν κρότο στην κοιλία. Δέν εϊνε άνάγκη να ψάχνετε για να βρητε το κομμάτι του ηλεκτρικού φωτός, για να ή

